

POSTANOWIENIE

20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 20 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko J.H.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M.W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 29 marca 2024 r., I ACa 1028/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Szczecinie na rzecz adwokata K.K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka, M.W., wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 29 marca 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko J.H. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka wskazała na oczywistą zasadność skargi polegającą na rażącym naruszeniu przez Sąd pierwszej i drugiej instancji zasady wszechstronności zebrania i rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Skarżąca poza powołaniem się na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego wskazała także na potrzebę określenia granic ochrony praw osób, które poniosły szkodę i doznały krzywdy w związku z niezgodnym z prawem i naruszającym ich dobra osobiste działaniem współwłaściciela nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powódka pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawiła wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

W istocie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest ściśle związane z podstawami kasacyjnymi, które opierają się na zarzutach dotyczących oceny materiału dowodowego. Skarżąca kwestionuje bowiem ocenę materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy pierwszej i drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sadu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżąca błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że sądy *meriti* nie stwierdziły naruszenia dóbr osobistych powódki. W konsekwencji żądanie określenia granic ochrony praw osób, które poniosły szkodę zdaje się zbyteczne i oderwane od ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w istocie skarżąca oparła swoją skargę prawie wyłącznie na podważaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Znamienne przy tym, że powódka błędnie upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej polegającej na naruszeniu przepisów prawa materialnego i procesowego, powtarzając przy tym szereg przepisów, które wskazała w apelacji. Tego rodzaju zarzuty są w skardze kasacyjnej niedopuszczalne, a co za tym idzie odwoływanie się do nich nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu orzeczono stosownie do § 2 w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 764).

Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]